

Katsoin pimeyttä suoraan silmiin kun en voinut muuallekaan katsoa. Valokaan ei enää löytänyt luokseni. Olin vajonnut liian alas. En ikinä yrittänyt kaivaa itseäni alaspäin, mutta maa vain hävisi altani kuin taika iskusta. Tuntui kuin olisin ollut Liisa ihmemaassa, pudonneena kaniin koloon. Tässä huoneessa ei vain ollut ovea ulos, ja en seurannut ketään tänne, enemmänkin katosin enemmän ihmisten lähdettyä. Silmäni säpsähtivät auki jo pitkästä unesta. Katsoin itseäni makaamassa tummansinisissä lakanoissa. Toin käteni silmieni eteen, ja kiljuin. Käteni oli kuin mustalla tussilla väritetyn huonosti piirretyn ihmisen. Pujahdin ulos lakanoista peilin luokse. Näkyäni ei ollut edellistä parempi. Näin samalla tavalla hutiloidusti väritetyn melkein tikku ukkoa muistuttavan eliön. Äkkiä jalkani pettivät altani, ja kuulin korpin äänen. Se lennähti käteni päälle haavoittaen sitä kivullisesti mustilla kynsillään. Silmäni vaipuivat taas samanlaiseen uneen. Olin putoamassa mustassa tilassa kohti kovan näköistä kivistä lattiaa. Se varmasti rikkoisi minut. Suljin silmäni, puristaen niitä kiinni. Kuulin huudon, en pystynyt selvittämään sanoja, ja annoin vain monet huudot puuroutua mieleeni tunnistamattomiksi. Huudot eivät loppuneet, ja viimein pystyin selvittämään sanan: "Herää." Mitä se tarkoitti, mikä sen sanan tarkoitus oli. En muistanut, en halunnut muistaa. Jokin tiedostettu asia esti minua keksimästä asialle tarkoitusta. Sana kuitenkin herätti jotkut aistini eloon. Tunto, tunsin lämpimän käden olkapäälläni lopettamassa putoamisen juuri ennen lattiaa, haju, haistoin tutun vaniljamaisen hajuveden. Silmäni lopulta uskaltuivat aukaisemaan itsensä. Näin valon riipimässä kasvoilleni, ja vierelläni seisovan naisen. Se oli vain unta; ajattelin. Silti pelkoni kasvoi muistaessaan miten lattia oli taas lähempänä. Se oli vain unta; ajattelin taas. Uskoin viimeinkin itseäni. Kaikki olisi taas paremmin, olinhan taas hereillä. Minä olen aina ollut hyvä valehtelija.